

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/199/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912213798
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočíčková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6912213798.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočíčkovej a sudcov JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a JUDr. Amy Odalošovej, v právnej veci navrhovateľa: Pohotovosť, s. r. o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. splnomocnenou advokátskou kanceláriou: Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 7C/110/2012-51 zo dňa 18. 11. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.
Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa zamietol; o trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte len OSP) tak, že odporcovi náhradu trov konania nepriznáva.

V odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že navrhovateľ si uplatnil voči odporcovi právo na zaplatenie náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z., čo odôvodnil tým, že postupom podľa ust. § 38 a nasl. Exekučného poriadku navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu proti dlžníkovi L. F. pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 6830182. Vec bola vedená pod č. Ex 2977/2010. Po podaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie mal exekučný súd podľa navrhovateľa rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od jej doručenia, pričom exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu v Bratislave. Navrhovateľ v žalobe uviedol, že okresný súd rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia až po uplynutí zákonom stanovenej 15 - dňovej lehoty. Uvedeným postupom exekučného súdu vznikla navrhovateľovi podľa jeho tvrdenia v žalobe majetková škoda vo výške 125 € a nemajetková ujma vo výške 368,80 €.

Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že vykonal dokazovanie oboznámením sa s exekučným spisom 2Er/1122/2010 a zistil, že dňa 26. 04. 2010 bola na súd podaná žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnej L. F. pre vymoženie sumy 310 € s prísl. a to na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu so sídlom v Bratislave. Uznesením zo dňa 06. 09. 2010 okresný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, pretože dospel k záveru, že dojednaná rozhodcovská doložka v predmetnej spotrebiteľskej zmluve je neprijateľná zmluvná podmienka, ktorá je podľa ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že v zmysle ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom ku dňu podania žiadosti o udelenie poverenia lehota 15 dní od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na súd do vydania poverenia na vykonanie exekúcie neplatila. V uvedenej súvislosti

poukázal okresný súd na judikatúru Ústavného súdu SR, z ktorej vyplýva, že nie každý zistený prieťah v konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle článku 48 Ústavy SR, resp. práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru (I. ÚS 66/02, II. ÚS 57/01). Pojem zbytočné prieťahy je pojem autonómny, ktorý treba vykladať a aplikovať predovšetkým s ohľadom na konkrétne okolnosti veci, pretože nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov ešte nemusí znamenať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (I. ÚS 42/01). V uvedenej súvislosti poukázal okresný súd na to, že navrhovateľ podáva hromadne v rámci celej Slovenskej republiky niekoľko tisíc až desiatok tisíc návrhov na vykonanie exekúcie na základe exekučných titulov - rozhodcovských rozsudkov a tým de facto znemožňuje súdu rozhodnúť v primeraných lehotách, pričom návrhy na vykonanie exekúcie podáva opakovane aj potom ako boli právoplatne judikované okolnosti, že úverové zmluvy, ktoré sú podkladom na vydanie exekučných titulov obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky, pričom pre rozpor exekučných titulov so zákonom sa žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietajú. Tým zo strany navrhovateľa dochádza k šikanóznemu výkonu práva, keďže podaniami v takom množstve znefunkčňuje súdy, čoho následkom je, že súdy nemôžu vydávať rozhodnutia v primeraných lehotách, ktorú skutočnosť vlastne spôsobuje samotný navrhovateľ a túto situáciu zneužíva tým, že podáva žaloby na náhradu škody voči štátu za nesprávny úradný postup súdov. Takýto šikanózný výkon práva nemôže požívať súdnu ochranu, keďže žalobca chce ťažiť zo situácie, ktorú sám svojim konaním spôsobil. V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že zo strany okresného súdu v rámci exekučného konania nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, ktorý by zakladal právo navrhovateľa na náhradu škody, prípadne nemajetkovej ujmy, preto žalobu v celom rozsahu zamietol.

Proti predmetnému rozsudku okresného súdu sa v podaní zo dňa 12. 12. 2014 navrhovateľ odvolal a v odvolaní uviedol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca, súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav veci, súd prvého stupňa nevykonal navrhované dôkazy, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Uvedené odvolacie námietky potom navrhovateľ v odvolaní konkretizoval, pričom okresnému súdu vytkol, že prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 OSP s odôvodnením, že navrhovateľ sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil, napriek tomu, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Okresný súd preto nemohol podľa navrhovateľa postupovať podľa ust. § 101 ods. 2 OSP a vec prejednať v neprítomnosti navrhovateľa a ak tak spravil, odňal navrhovateľovi právo konať pred súdom. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku navrhovateľa, že v konaní rozhodoval vylúčený sudca, navrhovateľ v odvolaní uviedol, že uskutočnil podanie obsiahnuté v texte žaloby, v ktorom upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, podľa navrhovateľa nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak podľa navrhovateľa preto, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Konečné meritórne rozhodnutie vo veci súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP, proti ktorému legálne pripustil odvolanie, na základe čoho nastal stav, že v čase podania odvolania proti rozhodnutiu o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, čo podľa názoru navrhovateľa znamená, že meritórne rozhodnutie súdu je predčasné.

K uplatnenej škode navrhovateľ v odvolaní uviedol, že okresný súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu, pričom ju opisuje ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného), odignoroval však všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá mu vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné

výdaje spojené s vyhotovením urgencií a na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde), preto je v tejto časti podľa názoru navrhovateľa rozhodnutie okresného súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôkazov a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. V uvedenej súvislosti navrhovateľ v odvolaní okresnému súdu vytkol nedostatočné odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku, pričom zdôraznil, že odôvodnenie rozhodnutia je korelátom práva účastníka konania prednášať návrhy a argumenty, aby na ne dostal odpoveď. Je zároveň zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny a predpokladom toho, aby strany mohli účinne uplatňovať právo na opravné prostriedky.

Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu nie je podľa názoru navrhovateľa zrejme akou úvahou dospel okresný súd k presvedčeniu o tom, že navrhovateľovi škoda nevznikla. Rovnako sa to týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Okresný súd bol podľa názoru navrhovateľa vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný t. j. jeho argumenty nepodporili príslušný záver, na základe ktorého návrh navrhovateľa zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil rovnakými dôvodmi ako v iných rozhodnutiach, v ktorých vystupuje navrhovateľ a odporca, avšak v ktorých bol rozdielny skutkový dej a teda aj rozdielny skutkový základ.

Navrhovateľ uviedol, že nesúhlasí ani s tým, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný), pretože ak by došlo k rozhodnutiu súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej lehote, náklady na správu pohľadávky by prešli na súdneho exekútora a boli by časom pretransformované do podoby trov exekúcie. Dlžník však nemôže byť podľa navrhovateľa zaťažovaný plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, pretože za tieto náklady dlžník nemôže niesť zodpovednosť.

V závere odvolania navrhovateľ uviedol, že okresný súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Uviedol, že okresný súd v súvislosti s majetkovou ujmom analyzoval okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydal za odôvodnenie svojho rozhodnutia. S takýmto odôvodnením však nesúhlasí. Navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu sp. zn. 7C/110/2012 zo dňa 18. 11. 2014 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Krajský súd ako súd odvolací prejednal vec v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu podľa ust. § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správny potvrdil.

Po preskúmaní veci odvolací súd uvádza, že odvolacie dôvody uvedené navrhovateľom v odvolaní nekorešpondujú s odôvodnením odvolaním napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku navrhovateľa, že okresný súd mu svojim postupom odňal možnosť konať pred súdom, keď prejednal vec v jeho neprítomnosti a v neprítomnosti jeho právneho zástupcu, napriek tomu, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o odročenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil listiny spojené s označenými dôvodmi, odvolací súd uvádza, že z obsahu spisu vyplýva, že v návrhu na zrušenie nariadeného pojednávania navrhovateľ ako dôvod na zrušenie nariadeného pojednávania uviedol, že podal sťažnosť na Ústavný súd SR týkajúcu sa porušenia jeho práva na zákonného sudcu a nestranný súd, keďže nesúhlasí s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým Krajský súd v Banskej Bystrici nevyhlásil všetkých sudcov Okresného súdu Rimavská Sobota z prejednania a rozhodnutia predmetnej právnej veci; žiadne iné dôvody na zrušenie nariadeného pojednávania navrhovateľ v návrhu na zrušenie nariadeného pojednávania neuviedol, preto okresný súd správne - z tých istých dôvodov z akých v podstate zamietol návrh na prerušenie konania, nepristúpil ani k zrušeniu nariadeného pojednávania. Navrhovateľ v odvolaní ďalej tvrdil, že vo veci konal a rozhodol vylúčený sudca, napriek tomu, že uskutočnil podanie obsiahnuté v texte žaloby, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie danej veci je potrebné vylúčiť. K uvedenej argumentácii navrhovateľa odvolací súd uvádza, že uznesením č. k. 13NcC/329/2012 zo dňa 15. 10. 2012 rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici tak, že z prejednania a rozhodnutia veci vedenej na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 7C/110/2012 nevyhlásil JUDr. Alicu Žingorovú, zákonnú sudkyňu v tomto konaní. Okresný

súd Rimavská Sobota uvedenú skutočnosť rešpektoval, keď bola vec sp. zn. 7C/110/2012 pridelená náhodným výberom sudkyňi JUDr. Alici Žingorovej, čo znamená, že odvolacia námietka navrhovateľa, obsahom ktorej je tvrdenie navrhovateľa, že vo veci konal a rozhodoval nezákonný sudca je rovnako ako odvolacia námietka, že okresný súd navrhovateľovi odňal možnosť konať pred súdom, neopodstatnená.

Po preskúmaní veci odvolací súd uvádza, že navrhovateľ v dôvodoch odvolania neuviedol žiadne odvolacie námietky súvisiace s konkrétnymi dôvodmi odvolaním napadnutého rozhodnutia okresného súdu, ktorými by vyvrátil správnosť záverov okresného súdu. Podľa ust. § 212 ods. 1 OSP odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný. Nemôže nad rámec odvolacích dôvodov preskúmať rozhodnutie okresného súdu. Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku vysvetlil, prečo dospel k záveru, že navrhovateľom uplatnený nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy nie je preukázaný. Napriek tomu navrhovateľ v rozpore s obsahom odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu v odvolaní uvádza, že okresný súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberá len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného), pričom súd úplne podľa navrhovateľa odignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá mu vznikla v súvislosti so správou informačného systému, v súvislosti s administratívnym spracovaním textov urgencií, v súvislosti s vyhotovením urgencií, poštovným a telekomunikačnými výdavkami, preto je podľa názoru navrhovateľa v tejto časti rozhodnutie okresného súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. S uvedeným tvrdením navrhovateľa nie je možné sa stotožniť, pretože z obsahu odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku jasne vyplýva, prečo okresný súd žalobu zamietol. Konštatoval, že nemal preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu, na základe čoho dospel k záveru, že nebol preukázaný už prvý predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu - navrhovateľom tvrdený nesprávny úradný postup, preto existenciu ďalších predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu ani výšku škody neskúmal berúc do úvahy fakt, že zákon vyžaduje kumulatívne splnenie všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu. Navrhovateľ v odvolaní vo vzťahu k uvedeným záverom okresného súdu neuviedol žiadne relevantné odvolacie námietky, z ktorých by bolo zrejme v čom je podľa jeho názoru rozhodnutie okresného súdu nesprávne. Naopak v rozpore s dôvodmi okresného súdu okresnému súdu vytkol, že skúmal škodu len čiastočne a nezaoberal sa výškou škody v celom uplatnenom rozsahu. Takéto odvolacie námietky navrhovateľa nekorešpondujú s obsahom odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku. Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu je vecne správne. Navrhovateľ právne relevantným spôsobom nepreukázal vznik zodpovednosti za škodu a nemajetkovú ujmu na strane odporcu. Okresný súd vychádzajúc z tvrdení navrhovateľa obsiahnutých v žalobe zistil skutkový stav veci, pričom pri posúdení nároku vychádzal aj z príslušného exekučného spisu, ktorý s danou vecou súvisí. Na základe vykonaných dôkazov dospel okresný súd k záverom, ktorých správnosť navrhovateľ v odvolaní žiadnym spôsobom nespochybnil. Jeho odvolanie je paušálne, má všeobecný charakter a z jeho obsahu nevyplýva žiadna právne podkutá argumentácia viažúca sa ku konkrétnej veci, zodpovedajúca konkrétnemu obsahu odôvodnenia odvolaním napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ navrhovateľ okresnému súdu v odvolaní vytkol, že svoje rozhodnutie odôvodnil rovnakými dôvodmi ako v iných rozhodnutiach, v ktorých vystupuje navrhovateľ a odporca, avšak v ktorých bol iný skutkový dej a teda aj iný skutkový základ, odvolací súd uvádza, že okresný súd v určitej časti odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku popísal skutočnosti, ktoré zistil z pripojeného spisu 2Er/1122/2010, čo však neznamená, že z uvedeného možno vyvodiť záver, že okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil rovnako ako iné rozhodnutia, týkajúce sa tých istých účastníkov konania, len s iným skutkovým základom, keď je z obsahu odôvodnenia rozhodnutia zrejme, čo bolo dôvodom zamietnutia žaloby. Rovnako ako uvedená odvolacia námietka navrhovateľa neobstojí ani argumentácia navrhovateľa tiež obsiahnutá v odvolaní, že okresný súd nesprávne ustálil, že náklady na správu pohľadávky zapríčinil dlžník (povinný) s tým, že ak by došlo k rozhodnutiu súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej lehote, náklady na správu pohľadávky by prešli na súdneho exekútora a časom by boli pretransformované do trov exekúcie, pretože a) okresný súd neprijal záver, že náklady na správu pohľadávky by mal znášať dlžník (povinný) a b) žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 2Er/1122/2010 bola zamietnutá a teda nemohlo dôjsť k vykonávaniu exekúcie, čo znamená, že náklady na správu pohľadávky nemohli prejsť na súdneho exekútora a logicky nemohli byť ani pretransformované do trov exekúcie.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu je vecne správne, preto ho ako vecne správne podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil konštatujúc, že okresný

súd správne ustálil, že nie je daný dôvod na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) OSP, pretože otázku či vo veci rozhoduje vylúčený sudca je oprávnený vyriešiť súd vyššieho v stupňa v rámci riadneho inštančného postupu, rovnako ako nie je daný postup na prerušenie konania ani podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) OSP, pretože neprebíha konania, v ktorom by sa riešila otázka, ktorá má pre meritórne rozhodnutie v tejto veci význam.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 OSP v nadväznosti na ust. § 142 ods. 1 OSP, tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, pretože v odvolacom konaní úspešný odporca si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 OSP).

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.